

ésser catalanitzat primer en *Sancirgue* (en català sona igual que *Santcirga*); aquesta aparença femenina causaria el canvi del primer element per harmonitzar-lo amb el segon, feminitzant-ho del tot com *Santacirga*.

D'altra banda crida l'atenció el fet que, en el Mapa Despuig, el nom d'aquesta possessió estigui escrit *Son Cirga*. És ben possible que això també sigui antic. Hi hauria hagut una bifurcació en la història del nom des de l'etapa *Santcirgo/Santcirga*.

D'aquest nom, en aparença, un poc extraordinari, per una banda uns n'haurien fet *Santacirga* i els altres *Son Cirga*, incorporant-lo a la sèrie immensa dels noms mallorquins en *Son* dels quals no diferia més que per un detall mínim; així mateix a certes parts de l'illa són freqüents les confusions entre *Son* i *Sant*, per exemple a la part de Son Cervera, cosa que no podria deixar de facilitar encara aquesta substitució. Tenim una prova més concloent, encara, que aquesta substitució de *Sant* per *Son* es produeix, en el nom antiquíssim de Sant Jordi, prop de la costa de Son Cervera, que avui es pronuncia Son Jordi. Per altra banda hi hauria hagut el canvi ja explicat de *Santcirga* en *Santacirga*.²¹

En el cas de *Santa Ponça*, suposam que *Santo Ponço* es vagi canviar en *Santa Ponço* per dissimilació, i que això arrossegàs el canvi de *Ponço* en *Ponça*, per una harmonització semblant a la indicada de *Santa Cirga*.

A aquesta evolució no s'hi poden fer objeccions des del punt de vista de la fonètica mossàrab. Algú podria al·legar que esperaria *çirgo* en mossàrab, però en la combinació amb la dental *t* està provat per l'evolució de molts topònims de les zones mossàrabs que el resultat era *ç* també en mossàrab. És possible que encara hi hagi altres noms on s'hagi produït aquesta metamorfosi mossàrab. En la cèdula *Santa Galdana* es considera la possibilitat que vingués de SANCTUS CAIETANUS (> *Santogadano* > *Santagaldano* > *Santagaldana*) per més que això resulti més problemàtic que l'etimologia que allí es prefereix. Però almenys un nom de *Santa-* que deu resultar d'una aparent feminització d'un nom de sant masculí, per part dels moros, ha d'ésser *Santandria* (Ciutadella, 5, b-5); car *Andrea*, nom de santa, és una raresa i ANDREUS ha deixat descendència innumerable pertot arreu.

21. Una vegada redactada aquesta cèdula es publica de Ramon ROSSELLÓ VAQUER i Rafel FERRER MASSANET, *Història de Manacor* (Palma de Mallorca, Gràfiques Miramar, 1977). En el volum I, 131, surt l'alqueria de Santa Cirga l'any 1275, i en el volum II, 85, també, de l'any 1360. Però això només prova que la dualitat *Santoci-/Santci-* ja datava d'antic; si bé la forma «normalitzada», trobada ja en aquests documents, trigà segles a dominar l'altra.